

[Handelsministeren.]

Misvækst for de Landmænd, der har dyrket Kaalroer paa de samme Egne. Dertil kommer, at Holdbarheden af disse Kaalroer har vist sig at være meget ringe, og de paagældende Landmænd har oven i Købet maattet ophøre med at fodre med disse Roer, fordi de har vist sig at være giftige, saaledes at disse Landmænds Tab har været ganske overordentlig stort og naturligvis for saa vidt bliver større, end Tabet har været for Sukkerroedyrkerne, som disse jo dog har faaet Betaling for, hvad de har kunnet avle paa deres Marker, og hvad de har kunnet levere. At Betalingen har været ringere, at Udbyttet af Arealerne har været ringere end tidligere, er igen en Sag for sig, men jeg tror, man vil blive stillet over for meget store Vanskeligheder, dersom man skal til at paalægge andre Landmænd og andre Dele af Befolkningen end Sukkerroedyrkerne en ekstra Skat gennem Sukkerprisen eller paa anden Maade til Dækning af de Tab, som Sukkerroedyrkerne har lidt, naar de paagældende, der ogsaa har haft Tab og er blevet vanskeligt stillet, overhovedet ikke kan faa nogen som helst Hjælp.

Man har sagt, at alle var sikret ved den Produktion, der her er Tale om; kun Landmændene var ikke sikret, men det er jo ikke helt rigtigt. Der er mange Arbejdere, der har lidt meget betydeligt, ved at Sukkerroehøsten har været saa ringe, de har lidt Tab ved Optagning, derved at deres Arbejdsmuligheder er blevet meget forringet, og de Arbejdere, der er i Fabrikkerne, har ogsaa lidt betydelige Tab, ved at Kampagnen kun har været højst $\frac{2}{3}$ af, hvad den plejer at være. Man kan ikke med Sandhed hævde, at kun Roedyrkerne har haft Vanskeligheder ved den Misère, som er opstaaet derved, at Høsten har været ringe.

Det er blevet hævdet, at de godt og vel 4 Mill. Kr., som findes i Sukkerkassen, er Roedyrkernes Penge. Det kan man nu ikke saadan uden videre hævde; disse Penge kan der ikke disponeres over uden Rigsdagens Medvirken, det er Forudsætningen. Og Forholdet bliver jo da ogsaa dette, at samtlige 4,2 Mill. Kr. bliver anvendt i Sukkerordningens Tjeneste, dels til at dække Underskuddet, som Fabrikkerne har, dels til at give Roedyrkerne en ekstra Betaling ud over den Betaling, som de ellers vilde faa, 1 Kr. 80 Øre pr. Dobbeltcentner. At ikke alle Roedyrkere kan faa Del deri, skyldes den Omstændighed, at ca. Halvdelen af samtlige Roedyrkere er nødlidende, og at man som Følge deraf maa give Pengene fortrinsvis til dem, der er mest nød-

lidende, nødlidende i Forhold til normalt Udbytte pr. Arealenhed.

Nu siges det — det ærede Medlem Hr. Løje sagde det, og der er ogsaa andre ærede Medlemmer, der har sagt noget tilsvarende —, at nu vilde Ministeren give Fabrikkerne deres 4 pCt., og Dyrkerne faar kun 1,2 Mill. Kr. Det er jo en fuldkommen forkert Opfattelse. Der er slet ikke Tale om, at jeg ved dette Lovforslag vil give Sukkerfabrikkerne hverken 4 eller nogen anden Procent. Sukkerfabrikkernes Betaling er fastsat ved Loven, der blev vedtaget for et Aar siden, og da var der virkelig ingen, der tænkte paa, at Sukkerfabrikkerne ikke maatte give 4 pCt. i Udbytte til deres Aktionærer. Man kan ikke blande Tingene sammen og sige, at nu kan man midt i Sukkeraaret gaa hen og tage noget fra Sukkerfabrikkerne derved, at man bryder Kontrakten. Vil man have, at Sukkerfabrikkerne skal have en daarligere Placering, end de hidtil har haft, saa maa det blive for den kommende Tid og ikke for indeværende Aar — det lader sig juridisk slet ikke gøre.

Det blev sagt af det ærede Medlem Hr. Løje, at det, jeg havde foreslaaet, har vakt megen Misstemning i Sukkerroedyrkerkredse, og man talte nu om, at man vilde strejke og ikke dyrke Sukkerroer mere. Ja, jeg har ogsaa læst og hørt derom. Jeg haaber nu paa, at man ikke naar dertil, at man saadan begynder at stille sig stejlt over for hinanden, for det fører jo i Virkeligheden ikke til noget. Og det fører naturligvis ikke til noget, naar Talen er om at give en Særordning for en enkelt Del af Landets Befolkning i Virkeligheden paa Bekostning af hele den øvrige Befolkning — det maa man ikke glemme. Man kan derimod strides om, hvorvidt det er rigtigt at gøre det. Jeg har altid ment og mener fremdeles, at det er rigtigt at tilvejebringe en forsvarlig Ordning for Sukkerroeproduktionen her i Landet. Jeg maa desværre beklage, at Venstre ikke altid har stiller sig paa det Standpunkt. For 5—6 Aar siden, da jeg som Handelsminister begyndte at arbejde for at faa en fast Sukkerordning, var Venstre ikke hjemme. Da var Venstres Tale altid, at der var ingen Mening i at give de Landmænd, der dyrkede de bedste Jorder her i Landet, en Fortrinsstilling paa Bekostning af hele den øvrige Del af Befolkningen. Men jeg kan i øvrigt dele det ærede Medlem Hr. Løjes Haab om, at vi trods alle de Vanskeligheder, som vi her staar over for, alligevel naar til en god Ordning.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at